

{ אז נדברו }

פרשת ויצא תשפ"ד | גליון מספר: 627 | לסדר: "והנה אנכי עמך ועמרתך בכל אשר תלך"

הצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון **בפקס**
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

תי"ו רי"ש וא"ו מ"ם
וא"ו תי"ו

תרומות תרומות תרומות...

כמו כן: הרוצה להשתתף לשם שמים
בהוצאה מחודשת של הספר
'המסולאים בפז' ניתן להתקשר ל-
0527683095, או לתרום ישירות
באמצעי התרומה הרשומים למטה.

ולמה לשם שמים?? כי הספר כבר יצא
לדפוס... כך שכבר אין רפואות ואין ישועות
ואין עילוי נשמות... הכל אבוד... אין כלום...
איפה אין כלום?? בהקדשות של הספר!! אבל
בשמים!! השמים לא ירדו לדפוס... שערי
השמים נשארו תמיד פתוחים... למי שיתרום
וגם למי שלא... גם זכות הרבים בכיסוי
העלויות נשארה פתוחה וכל הרוצה יבא
ויטול...

כך אתם עותפים איתנו
בהוצאות ובזכויות:

בבנק: פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא (ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדריים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

בשורות טובות

ישועות ונחמות!

בן יחיד שלפתע נודע שיש לו עוד אח... האם זה קל??

בשנה שעברה בפרשת ויצא כתבתי מאמר שהצליח להרגיז כמה אנשים... ולא נעים לומר... השבוע אני רוצה לחזור על זה שוב... שוב להרגיז אנשים... אבל לא!!! שלא תבין לא נכון... אין לי כוונה חלילה להרגיז מישהו... אבל מה לעשות שזה עקרוני!! וזה סופר עקרוני.. וכמדומני שחובה לפתוח את הנושא הזה לפחות פעם בשנה!!! לא כי אני חושב ככה... אלא כי התורה!! התורה הקדושה מצמידה אותנו לנושא הזה פעם בשנה וגם יותר...

ובכן: בפרשת ויצא כמידי שנה אנחנו קוראים על הערך היהודי שנקרא **שנים עשר שבטים!!!** אחרי שבררנו את הפסולת מתוך האוכל... ואברהם אבינו **בן** וכל הסובבים אותו **לא**... ואז יצחק **בן** וישמעאל **לא**... ואז יעקב **בן** ועשיו **לא**... כאן מגיע יעקב אבינו והוא מעמיד שנים עשר בנים ואז כולם כן!!! מטתו שלימה... כולנו בני איש אחד נחנו... כל השנים עשר שבטים כולם שוים לטובה... נו... ואם באמת כולם אחד... אז למה התורה כל הזמן חוזרת ומדגישה את החלוקה שלהם לשנים עשר?? כי בתוך ה-כן הגדול הזה שנקרא בית יעקב... עדיין בתוכו יש חלוקה פרטנית של שנים עשר שבטים שלכל אחד יש דרך משלו ומסלול משלו וכולם חותרים לאותו מקום וכל אחד בנחלה שלו ובמסלול שלו... כולם שוים לטובה...

ו... ומה לעשות שזה מרגיז!!!

את מי זה מרגיז?? זה מרגיז את כל מי ששומע את זה **פעם ראשונה!!!**

ואת מי זה הכי מרגיז?? את מי ששומע את זה **לראשונה בגיל יחסית מבוגר!!!**

כי תחשוב שבמשך שנים חשבתי שרק סבא שלי קיבל את התורה... במשך שנים הייתי בטוח שרק החצר והקהילה שלי עמדו למרגלות הר סיני והתורה שייכת רק ל'שטעטאלע' שלי... שנים חשבתי שאני בן יחיד שכל הירושה עוברת אלי ישר לחשבון... ופתאום צצו להם כל מיני אחים חדשים ומתברר שגם להם מגיע ב'מורשה קהילת יעקב' בדיק כמוני... (לשון המדרש: קהילת כהנים, קהילת לויים, קהילת ישראלים לא כתיב כאן, אלא **קהילת יעקב**, מלמד שהכל שוין בתורה, כתוב כאן שגם אם אתה שייך לקהילת קודש... אבל התורה שייכת לקהילה הבינלאומית של קהילת יעקב... למי שעדיין לא מכיר בה...), התגלית הזו היא לא קלה... לא קל לבלוע את זה... כן... הגמ' בסוף קידושין כבר אומרת: שלא לחינם כתוב 'כי יסיתך אחיך **בן אמך**', כי מילא אח שלי מצד האמא... אין לי בעיה איתו... אני אוהב אותו... אין לי חיכוך איתו... הוא לא על חשבוני... **אבל אח מצד האבא???**

זה כבר כואב בכיס... זה אומר שצריך להצטופף בירושה... יש פה עוד מישהו שאמור להתחלק איתנו בירושה... זה אומר שיש פה מישהו שאבא שבשמים '**כרך**' אותו... יכירנו לאחרים והוא קיים! ויש לו מה להוסיף לי ולהחכים אותי... לא קל לעכל את זה!!! (תבין: לא איכפת לי לכבד יהודי פשוט ולקרב אותו... אבל בתנאי שהתורה עדיין שייכת לי!! הייביי שלי... אבל לא... י"ב שבטים הם אחים מן האב.)

אז זהו!! שמה לעשות שע"פ רישום האוכלוסין של תורתנו הק' יש הכרה בערך שנקרא י"ב שבטים.. שזה אומר **שבתורה!!!** בתוך היהדות קיימים י"ב מסלולים ודרכים שונות... וקח בחשבון שיתכן ויש מישהו שלא זכה ללכת במסלול שלך... והוא אידיאלי!! הוא מושלם ולא פחות ממך!! ולא זו בלבד אלא אתה צריך את ההשלמה שלו בדיק כמו שאתה מבין שהוא צריך אותך...

אלא שכאן חשוב מאוד להבחין: יש הבדל בין שבט ל--- מחדל!!!

מה אני מתכוין?? ההכרה במושג שנקרא י"ב שבטים... מטבע הדברים זה מצטייר כגישה ליברלית... סוג של 'איש באמונתו יחיה'... לכל אחד יש את הדרך שלו ואת התפיסה שלו... אז יופי... יש את השבט של האיפוניסטים... תן להם... זה שבט!!! אם יש את הקהילה המודרנית שכולם עושים מה שהם רוצים ושהרבים לא יגידו לנו מה לעשות... נו... זה אחד מ'י"ב שבטים'...

אז זהו שלא!!! איפוניסטים זה לא שם שבט!!! זה שם של **מחלה!!!** של שם **חולשה!!!** עמי הארץ... גם אם יש המון עמי הארץ... הם אף פעם לא יהיו שבט... ע"ה זה שם של מחדל... (זה כמו שתקח את כל הקולות הפסולים בקלפי ותהפוך אותם למפלגה...) כשאנחנו מדברים על שנים עשר שבטים... אנחנו מדברים על שנים עשר דרכים אידיאליות- כל אחת!!!

אמנם יתכן שלכל שבט יש את התפוצות לוואי ואת סוג הסיכונים והחולשות שמאופיינות ומצויות דווקא לסוג השבט הזה... אבל זה בודאי לא יהיה השבט... זה יהיה הנדחים והשמרים של השבט... ומאוד חשוב להדגיש ולא לטעות בזה!!!

עכ"פ כמידי שנה בשבועות אלו אני בוחר שבט אחד או שנים להתמקד בו ולנסות להגדיר איפה זה מגיע לידי ביטוי אצלנו... אז ברוח הימים האלו... נתמקד בשתי דוגמאות נקודתיות...

רק רקע והקדמה קצרה: ובכן: **יש לי שאלה תמימה ומעושה:** למה בימים אלו יש כ"כ הרבה פגיעות ונפילות רח"ל **דווקא** בקרב החיילים המיומנים ביותר שנשלחו להילחם בעזה...? הרי דווקא הם לבושים בשחפץ ובחליפות מגן ויש להם קסדה ושקי חול מקיפים אותם מכל כיוון... הייתי מצפה שדווקא הם יהיו הכי שמורים ומאובטחים... אז למה בשטח זה הפוך?? למה דווקא הם נפגעים יותר מכל אזרח אחר?? מילא אזרח רגיל... הוא באמת מסתובב ברחוב ללא אקדח שלוף ובלי שום אמצעי הגנה... אני מבין למה האזרח הפשוט נמצא בסיכון מוחשי... אבל החיילים מתוך הנגמ"ש שלוש קסדה וחליפת מגן... מוקפים במערכות אבטחה משוכללות ואמצעי התגוננות... למה בימים אלו יש דווקא אצלם יותר נפילות ואבדות לדאבוננו... יותר מכולם?? **נו... מה יש לך לענות על השאלה הגאונית שלי?? ההמשך בעמוד 6 בגיליון זה...**

כל המפונים שחיים כעת במלון... למה הם בכ"ז מסכנים?

עוד שבוע חולף בשגרת מלחמה... תקופה די מביכה ומבולבלת... זה מאוד שונה מהתקופה של הקורונה... בקורונה אנחנו היינו חלק מהסיפור!!! סגרים... מסכות... הנחיות... פרוייקטורים... ואילו כאן...?? מי שבתוך המעגל הקרוב של המלחמה... אם זה באזורים המסוכנים... אם זה קרובי משפחה של חיילים או אנשי הגבול שיסובבו מעיר לעיר... הם חיים את המלחמה בכל הרמ"ח והשס"ה... ומי שלא... אז בשלב מסוים כלונו התרגלנו... ממשכים את החיים הלאה... מנסים לזרז את השיר המעלות שבסוף התפילה עד כמה שאפשר... אבל אין לנו ברירה!!! חייבים להקדיש לזה מחשבה!!! לא תוכל להתעלם!!!

אבל בחור יקר: יש לי בשבילך נקודה למחשבה...

בימים אלו ישנם מאות אלפי אנשים מאוד מסכנים... מדובר באנשים שהתפנו בבית שלהם והם נמצאים בבתי מלון... בחור אחד שאל אותי בתמימות: למה הם כ"ז מסכנים??

אדרבה... הם הרויחו מלון בחינם?? הרי אנשים משלמים הון תועפות בשביל להיות במלון בסוף שבוע... והנה אלה נמצאים במלון כבר חודש ימים... על חשבון הברון... כיף להם...

ואגב: מי שקורא את זה וכועס!! נא לא לכעוס... כי בסה"כ השאלה היא שאלתית... סו"ס מלון זה משהו שאנשים רוצים אותו... זה משהו טוב... אז למה מי שחי במלון יותר מעשרה ימים הוא מסכן... למה הוא נחשב זרוק מהבית שלו?? עניתי לאותו בחור: האנשים האלו שצריכים להיות בבית מלון... הם אנשים מאוד מסכנים... אתה יודע למה?? לא תאמין למה... אתה לא מעלה על דעתך למה... נו... למה?? כי בן אדם שנאלץ לחיות בבית מלון... אתה יודע איך הוא מרגיש?? הוא מרגיש כמו בחור ישיבה!!! ולהרגיש כמו בחור ישיבה זה עינוי!!! זה גלות!!! כן... בית מלון זה כמו ישיבה... החדר אוכל נפתח בשעה מסוימת... אתה לא הכנת את האוכל... זה לא אוכל שלך... אה... אבל זה אוכל של מלון?? אז מה... אז מה וזה אוכל של מלון... הגיע הזמן שבחור ישיבה יבין... שהסיבה שאוכל של הישיבה הוא תמיד לא טעים... אף פעם לא קרה שהאוכל בישיבה היה טעים... אפילו לא בטעות... נו... למה זה ככה? כי אוכל של ישיבה זה אוכל של מלון!!! המצפה על שולחן אחרים עולם חשך בעדו... זה מה שלא טעים באוכל של הישיבה... לא קל להיות בחור ישיבה!! ה-לא קל... זה לא בגלל שבחור ישיבה צריך לעבוד קשה... אלא ההיפך הגמור!!! בגלל שאתה לא צריך לעשות כלום... בגלל שהדבר היחיד שנותר לך זה רק להתלונן שאין פה כלום... רק בגלל זה אתה מסכן!!! מתי תבין את זה?? מתי תבין שהקושי שלך בישיבה זה לא בגלל שהאוכל פה על הפנים... זה לא שהעסק לא מתפקד... כי את התלונות האלו בדיוק יש גם בבית מלון...

רק מה?? המצפה על שולחן אחרים!!! זה שאתה סמוך על שולחן אחרים... זה שאתה לא בעל הבית... זה שזה לא בית משלך... לא אוכל משלך... זה שאתה לא בעל ההטבה ההיא... זה הסיפור!!! זה הרחמים הגדולים שיש לכל תושבי מדינת ישראל לאותם אנשי גבול שיסובבו ממלון ממלון... אנחנו מרחמים עליהם שהם חזרו לתנאי ישיבה!!!

נו... תכל'ס... מה אני רוצה ממך?? מה אני רוצה להגיד לך בזה?? שאם אתה רוצה לשקוע ברחמים עצמיים... יש לך במה!!! אתה לא צריך לחפש מתחת הריצפה... אני אפילו עוזר לך... מספק לך חומר... אבל תקרא לחולה בשמו!!! אל תתלונן על זה שאין בישיבה כלום... כי זה לא הנושא!!! אל תתלונן שהאוכל לא טוב... כי זה לא האוכל... זו ההרגשה שלך!! זו ההרגשה שאתה לא נהנה מיגיע כפיך... וזה!!! הנקודה הזו!!! היא באמת מעוררת רחמים... זה שאתה תלוי לגמרי לגמרי בדעת אחרים... זה שאין לך עצמאות משלך זה דבר קשה!!! וזו נקודת הקושי האמיתית שלך!! דא עקא: שהיות ואתה לא יודע לקרא למחלה בשמה... לכן אתה רואה את זה בדיוק הפוך... במקום להתבכין שאני רוצה להיות בעל הבית... אני רוצה להכין... אני רוצה לקחת אחריות... במקום זה מה אתה עושה?? שוכב לב במיטה ומתלונן שלא מספיק עושים לך... המנהל משק לא מתפקד... הטבח לא דופק את השניצלים... וכמוכן שהכל דפוק חוץ מהשניצלים וכו' וכו'... כל התלונות המוכרות... שהמכנה המשותף בין כולם ש-למה אני מסכן?? שלא מספיק עושים לי!!! ההההלו... תבין שהסיפור הוא בדיוק הפוך...

אתה מסכן!!!! במה?? בזה שעושים לך... אתה מסכן בזה שאתה שמוט כנפיים ולא נותנים לך לעשות כלום... אתה מסכן לא בגלל שהמשאית של תנובה היום לא הגיע... אתה מסכן דווקא בגלל הימים שהמשאית כן מגיעה... אם אתה היית צריך לקנות את החלב היית הרבה יותר חיוני... אתה מסכן לא בגלל שאין היום מה לאכול... אלא בגלל שלא אתה הכנת את האוכל... חכה חכה... יבא יום ואתה תקבל את התלונות האלו מהילדים שלך ואתה לא תהיה מסכן... כי זה אתה... זה הבית שלך... זה האוכל שלך... כעת שאתה הוא התלוי באחרים ולא נותר לך אלא להתלונן... בזה אתה מסכן אמיתי... על זה נאמר: ויענך וירעבך ויאכילך את המון!!! המן היה אוכל הכי נפלא... הכי טעים מזין ובריא מכל הבחינות... אבל היה בו בחינה של עינוי!!! למה?? זה לא אוכל שלי!!! אני חי בישיבה... כל בוקר נפתח החדר אוכל ויורד מן, בערב שוב נפתח החדר אוכל ויורד שלי... זה טעים... זה נפלא... זה כל הטעמים שבעולם... אבל עדיין זה... זה בחור ישיבה!!!

אם אתה כבר מתבכין... לפחות תדע להתבכין נכון!!!

הפינוק שנכפה על בחור ישיבה... ששוללים ממנו כל עבודה... אל תכבס... אל תבשל... אל תביא כסף... לא צריך ממך כלום... רק תשב ותלמד!! זה מה שקשה לך!!

ואנחנו לא מתחרטים... אנחנו עומדים מאחורי העינוי הזה... מה אפשר לעשות... אתה כעת בתקופת הכשרה לקראת הכניסה לחיים... כעת אתה צריך לאכול מן כדי להתמלאות מבפנים לקראת כניסה קרקעית לחיים... אבל הההלו... אל תאבד את הכיוון... אל תחשוב שאתה מסכן בגלל שלא מספיק עושים בשבילך!!! ההיפך הגמור במאה שמונים מעלות... אתה מסכן בגלל שלא אתה הוא העושה!! וחשוב לדעת את זה כדי לא לסחוב את העינוי הזה הלאה לחיים... לא לסחוב את שק התלונות לחיים... לא להמשיך להתלונן שלא עושים בשבילך מספיק... אדרבה... עד עכשיו היית מסכן... שמו אותי בבית מלון ולא נתנו לי לעשות כלום... אני מחכה לרגע שאני אקים בית ואז כל העול יפול עלי... אני הבעל בית... אני אחראי על הכל... אני אשם בהכל... הלוואי!!! אני מברך מעומק לב אותך וכל המפונים מבתיהם שהם יחזרו לבתיהם לשלום... ואתה תקים את ביתך לחיים טובים ולשלום...

יעצה (כמוזת)

אהבה

בענייני חנוכה וברוח ימים אלו,

בפלא': 0548446691 -

0527683095

ניתן להשיג במוקדי המכירה:

ירושלים:

רח' נחמיה 10 קומה ג'

גבעת שאול, רח' בן עזיאל - 054-8491554

בית וגן - משפחת נוישטט רח' הרב פראנק 29

רוממה - המ"ג 29 - 052-7682281

רמות ד' - רובין 47 - 054-8419684

אופקים - משפחת שפירא: 053-4112035

אחיסמך - שרגל 052-7171721 שבט אשר 9

שלב ב': 0534162979

אלעד - 03-9073067

אשדוד - הרב צור - 050-4120311

ביתר עילית - אזור רמי לוי - 054-8450998

בית שמש - נהר הירדן 9 ר"ב - 058-3294147

בני ברק - קיבוץ גליוות 9 - 055-6728458

חזו"א 34 - 052-7117271

אזור רח' הרב קוק - 0527603814

חיפה: פולק, גאולה 15, 052-7683095

טבריה - 054-8441354

חדש! טלו סטון - קפלן, הרי"ף 6 ק"ג - 052-7688584

מודיעין עילית: קצות החושן 14, 052-7174781

חפץ חיים 14 - משפחת דרבקין -

089742750

גרין פארק 0527644795

נתיבות - הר' גרשונוביץ 42 - 089934274

עפולה - 052-7686876

פתח תקוה - (מרכז העיר) 0504124235

צפת - 052-7181828

רהובות - 0533185792

רכסים - 054-8415410

תל ציון - 052-7150166

תפרה - לימן - 055-6705003

כמו כן: לרבים השואלים:

יצא בסייעתא דשמיא הדפסה חדשה

של הספר 'המסולאים בפז'

הדרכה מעשית לפתיחת עסק פעיל

ותוסס ומכניס בעסק התורה...

(לא מדובר בחומר חדש, אלא רק בהדפסה

נוספת) ברכת ישר כח לכל התורמים

והמסייעים, ניתן לקנות במוקדי

המכירה של גיליון זה.

מהנושאים שנפתחו בספר:

איך מתמודדים מול רפיון? מתי צריך לסגור את

הגמ' איך יוצרים חשק בלימוד? איך מתמודדים

מול חברותא, או...? כמה אני מחויב למסגרת?

איפה רוב המתמידים נעלמו במרוצת השנים?

ואם לא התחברתי אף פעם ללומדע'ס הישירתי,

האם אני בגדר תלמיד שלא ראה ברכה בלימוד?

איך כותבים חברה? כיצד לרכוש ידיעת כל חלקי

התורה? ועוד ועוד....

יש לי רק קריזות וחוסר עקביות.. מה עושים?

כשהילד שלי נהיה בגיל שנה וחצי לימדתי אותו לקנח את האף בטישו... הוא נכנס לעניין עד הסוף... ובמשך שבוע ימים הוא כל היום מקנח את האף... פותח חבילת טישו שלימה... מניח כל טישו איכשהו על האף ועובר לטישו הבא... במשך שבוע ימים כל הבית היה זרוע טישו...

עבר שבוע... ואז לימדתי אותו שיש פח!!! וזורקים בפח... כשגומרים עם הטישו זורקים לפח... אוהו... מאז הוא נכנס לזה חזק... והוא התחיל לזרוק לפח... כל דבר זורקים לפח... הפלאפון שלי בפח... משחקים בפח... כל דבר שהוא החזיק ביד הוא מיד שאל: האם לזרוק לפח?? במשך שבוע ימים הפח היה בכותרות! רגע... ומה עם הטישו?? הטישו כעת נרגע... הטישו כעת הוא רק אחד ממאות הדברים שנזרקו לפח...

חלפו עוד כמה ימים... וממש בטעות הסברתי לו איך פותחים ברז... הוא התלהב מהרעיון... מאז אל תשאל... כל היום הוא פותח ברז... סוגר ברז... פותח את הברז הזה וסוגר את הברז השני... שישו ושמחו...

רגע... ומה עם הטישו... ומה עם הפח?? לא!! עכשיו אנחנו עסוקים בברז... ואז הוא גילה את סוד ה'חשמל'!!! שאפשר להדליק אור ולכבות. זהו... הוא עזב את הברז והתחיל כל הזמן להדליק ולכבות אורות... גורר כסאות ומדליק ומכבה כל היום... ואז הוא גילה את ה'בחניה' של הצביעה... אוהו... כל הבית נהיה צבעים וצביעות... ואת הכל הוא צובע... הקירות מקושקים... גם הספרים עברו 'הגהה' מכף רגל ועד ראש הכל צובע... ואז הוא למד לגזר במספרים ומאז כל פיסת נייר שנכנסה לבית נמצאה גזורה... אפילו אנטיכוס שגזר גזירות... הוא הבין שזה היה גזירה במספרים... וכן הלאה והלאה... וכבר כמה שנים זה ככה... הילד שלי הספיק מאז לגדול בכמה שנים!!! אבל זה נשאר אותו מהלך... כל שבועיים שלוש הוא מגלה עוד 'צעם' חדש בעולמו של הקב"ה והוא נכנס לזה דוך און דוך... מקדיש לזה שבוע שבועיים של היכרות עעעד הסוף!!! ואז הוא עובר לערך הבא... היה את השבועיים של הכדור ללא הפסקה... ואח"כ זה עבר לחודש של קריאת ספרי קומיקס סביב לשעון... ואח"כ זה עבר לשבוע האופניים... והשבועיים של הפאזל

אבל תכל'ס... לאיפה נעלם הטישו והפח והצבעים?? איפה הם היום???

הרי לפני חמש שנים הטישו כיב במשך שלושה ימים רצופים ללא הפסקה! וגם הפח היה ניצב במרכז במשך שבוע ימים... נו... אז איפה הם היום?? מה התשובה?? תתפלא לשמוע... הטישו לא נעלם... גם עכשיו הוא קיים!! רק מה?? לפני חמש שנים... כשערכנו היכרות ראשונה עם הטישו!! לכן במשך שבוע ימים הטישו היה במזרח... אבל אח"כ הטישו פינה את מקומו...

ונכנס אחר כבוד למדף שלו בארון... ואז הפח תפס את המזרח... חגגנו לפח שבע ברכות... הילד שלי כרכר סביבו שבוע ימים... ואז הפח סיים והלך לפינה שלו... והמזרח התפנה לטובת הצבעים וכן הלאה וכן הלאה... וכעת תכל'ס כולם נמצאים... גם הפח, גם הטישו, הצבעים, המספרים... רק כל אחד במקומו!!! **והילד שלי כבר יותר גדול!!!** אתה יודע במה זה מתבטא שהוא גדול?? שהיום כל פריט קיבל את הפרופורציות שלו!! הטישו מקומו במגירה מימין! והפח למטה בשמאל, והמספרים במדף... וכשצריך טישו טישו, וכשצריך פח פח... וכשצריך מספרים מספרים... כל 'צעם' קיבל את הנישה שלו! כל פריט קיבל את התיחום הספציפי שלו... בזה הילד שלי גדל!! בזה שהוא למד לחיות בהרמוניה עם כל הפריטים ביחד... כל אחד בזמנו לפי העניין...

זה כבר ראש של ילד גדול!!! שיכול להכיל כמה פריטים בד בבד...

אבל איפה... מה אתה חושב... הילד שלי עדיין קטן... כי יש לו עוד הרבה הרבה מה ללמוד... הוא אמנם סיים עם הטישו והפח והצבעים... אבל לך תסביר לו שמחכים לו עוד הרבה קופסאות שהוא הולך להיתקע בהם... לך תסביר לו שאותו מהלך בדיוק הולך להיות לו בישיבה קטנה... בחור נכנס לישיבה קטנה... פתאום נורא חשוב לו התדמית!!! איך אני נחשב בישיבה... איך מסתכלים עלי... האם אני נחשב בחור טוב... (אני מדבר איתו ואני מיד קולט שכעת הכל מסתובב אצלו סביב זה... איך זה נראה... מה יגידו... כעת זה ה'טישו' שתופס לו את כל הראשו!!) עברה תקופה... וכעת מאוד מאוד חשוב לי המראה החיצוני... כל חצי דקה הוא מעביר את היד על הבלורית או על הפאות... כעת זה המספרים שמעסיקים אותו מבוקר ועד ליל... ואז מגיע השלב של הישיבה גדיילת!! ישיבה טובה או לא טובה... איזה שם יש לישיבה... סו"ס הוא סיים עם הברז הזה ואז הוא נכנס בסערה לקטע של הפוליטיקה... אוהו... כל הראש שלו בנציגים שלנו... (הוא לוקח ללב מה שעובר על נציגו בעירייה הרבה יותר ממה שהנציגים עצמם לוקחים ללב... כל היום הוא מנייעס בזה...) כל היום הוא מנייעס עם החברה בפוליטיקה... האם יכנס נציג נוסף או לא... בקיצור: בדיוק כמו הילד שלי בגיל שנתיים... שבוע אחד טישו... שבוע אחד פח... ושבוע אחד מספרים... **ככה בדיוק אבל בדיוק זה אנחנו!!!** רק בגיל יותר מבוגר!!! ובדברים טיפה יותר בוגרים!!! ולך תסביר!! לך תסביר לאותו בחור ש- אתה צודק!! אתה מדבר לעניין!! חשוב לך יופי... חשוב לך תדמית... חשוב לך השם של הישיבה, זה נכון!! אבל ההלו- **פרופורציות!!** ! זה! זה הכל!!!

כשהילד שלי בגיל שנתיים כרכר שבוע ימים סביב הפח... הוא צדק!! פח זה משהו שצריך להכיר אותו... פח זה משהו שצריך לשים בו כל מיני דברים... אבל דחילאק לא הכל!!! לא הכל לשים בפח!! לא הכל זה פח...

על אותו משקל בדיוק!!! הגיע הזמן שתבין: שמה הפער העיקרי שמפריד בין ראש קטן לראש גדול?? זה פרופורציות!!! זה הכל!!

תכל'ס: כלפי מה הדברים אמורים?? יש פה שתי נקודות חשובות!!!

הנקודה הראשונה היא: כידוע: יש את התופעה המאוד מוכרת... שבחור צעיר **משוכנע שהוא יותר חכם** ומבין מהרבים וההורים שלו... **עכשיו צריך לדעת שזה לא סתם!!!** זה לא סתם שגעון חסר היגיון... תתפלא לשמוע אבל יש סיבה למה בחור חושב שהוא יותר פיקח וחכם מהרבים וההורים שלו... **מה הסיבה??** כי גם הילד שלי בגיל שנתיים!!! באותו שבוע שהוא כל היום כרכר סביב הפח!!! הוא כל הזמן נזף ביי... אבא... לזרוק בפח... אבא תשים בפח... בטח... כי באותם רגעים החזקתי ביד שלי טישו שבדיוק לפני 20 שניות השתמשתי בו... ו... וכולנו מודים ומסכימים שהטישו הזה מקומו בפח... אבל בסייידר... בלי לחץ... תן לי לחיות... אני באמצע לדבר. עוד חצי שעה אני אשים את זה בפח...

אבל הילד שלי ניצב לימין הפח בנאמנות ונושף לי בעורף!!! אבא- בפח... טישו בפח... נו... תנסה לחשוב... איך הילד שלי הרגיש באותו רגע??

לא בסדר... אבא לא שם טישו בפח... גרוע... נו... הילד שלי לא צודק??

ברור שהוא צודק!!! אבל ההלו... שב בלול... תינוק בן שנה... למדת משהו? למדת שיש פח... זהו?? כל העולם מתחיל ומסתיים שם??

נכון... השכלת להבין שיש פח בעולם... אבל אני אבא שלך מבין שיש עוד כמה דברים בעולם חוץ מזה... חכה חכה... עוד כמה ימים אני אלמד אותך עוד כמה דברים שיש בעולם... ונראה אותך ממשיך לדבר על פח...

אז זהו!! שעל אותו משקל בדיוק!!! ככה זה ממשיך הלאה אצל בחור...

לדוגמא: את חטאי אני מזכיר היום... כשהייתי בישיבה קטנה!! יום אחד התוודעתי לחומרת העוון של ביטול תורה!! מי מפסיק ממשנתו... מאכילין אותו גחלי רתמים... נכנסתי לזה עעעד הסוף... אסור להפסיק... גחלי רתמים וכו'... ואז אל תשאל... אבא שלי ש-יקר ללבי... אני במו עיני רואה אותו מפסיק באמצע הלימוד ואומר לאחותי שתלך כבר לישון... מה עושים... לא יפה להעיר לאבא... אבל אני מפחד שיאכילו אותו גחלי רתמים רח"ל... התגברתי ואמרתי לו: אבא... גחלי רתמים... אבא שלי לא התווכח... הוא קיבל את ה'תוכחה' מה לעשות שאחרי חמש דקות שוב אבא שלי היה צריך להפסיק בשביל לדבר עם מישהו... ואפסס שוב זה היה נראה לי ביטול תיירה... אבא... ביטול תיירה... קרעים קרעים... ושוב אבא שלי לא התווכח... כי יופי! הוא שמח שהבן שלו כעת לומד את גודל החומרה של ביטול תורה!! הוא לא יהיה זה שיוריד אותי מזה... אבל ימים יגידו... וגיליתי שנוכח **שיש** ביטול תורה... אבל **יש** גם לגדל ילדים **ויש** גם להיות אוזן קשבת... **ויש** בית... **ויש** פרנסה... **ויש** אישה... נו... וכמובן שיש ביטול תורה שכבודו במקומו מונח!! בקיצור: יום אחד גדלתי ואז לא שהביטול תורה נהיה פחות חשוב לי... אלא הבנתי שחוץ מביטול תורה יש עוד!!! עוד כמה דברים... וכעת אני מתמקד רק בנקודה אחת...

המשכן... פתאום כל הקרשים נאספים... כל 'יחידות' הקריות נאספות אחת לאחת. ובונים מזה משכן אחד שלם... כן... אל תבהל בחור יקר... אתה לא מבזבז את הזמן. אתה לא סתם רוקד מקריזה לקריזה... אתה בסה"כ אוסף את כל הערכים... (זה בדיוק כמו הילד שלי שהיום יודע שיש בית שלם!!! שיש בתוכו מכלול שלם... פה יש טישו אם צריך, ושם יש פח כשצריך לזרוק, ובימים יש ברז... ומשמאל יש מתג חשמלי... אבל בשביל שהוא יקלוט את המכלול הזה... בשביל זה הוא היה צריך להקדיש לכל פריט את החתונה שלו ואת השבע ברכות שלו!!! שבוע אחד כולו בפח... ושבוע אחר כולו בברז... אותו דבר אתה!!! בשביל לערוך היכרות עם מכלול הערכים שלנו בעבודת ה'. בשביל זה היית צריך להקדיש תקופה של היכרות מקרוב מול כל ערך בפ"ע... ובבא היום... כשתסתיים מלאכת המשכן... כשתעמוד על דעתך ותסיים לערוך היכרות עם כל הערכים... כעת!!! כעת הגיע הקמת המשכן... יום יבא ואתה תלמד לקחת כל קרש ולשים אותו בנישה שלו... לתת לכל

דבר את הפרופורציות שלו... בהרמוניה מופלאה) אתה כעת בקליניקה של בצלאל... אם תכנס לנגריה של בצלאל אתה תראה אותו יושב על איזה קרש!!! כבר שעתיים הוא יושב על אותו קרש!!! אין מה לעשות... במלאכת המשכן צריך להקדיש לכל 'קרש' את התקופה שלו והזמן שלו... לכן אל תקח ללב!!! אל תחשוב שמדובר פה ב'קריזות'!! זה לא קריזות. אתה לא מבזבז רגע אחד... כל תקופה אתה לומד להכיר עוד קרש... (ואגב: במאמר המוסגר... אתה מבין לבד שיש גם קרשים מסוג של 'אין אדם עומד על דברי תורה' אא"כ נכשל בהם... הייתה לי תקופה בתור בחור שהייתי עסוק בקרש חשוב של כניסה חובות!!! בתקופה הזו למדתי על דרך השלילה שלא להיכנס לחובות... שווה מיליון דולר!!! בחור פיקח יודע גם לסכם תקופות לא מוצלחות ולדעת איזה קרש להוציא מהם... אל תשכח שגם 'קברות התאוה' נחשב ממ"ב מסעות... אם יוצאים משם עם לקחים... זה בהחלט קרש נכבד ש... שעשוי פה משהו...)

מה שכן... מה שנוגע כעת לעניינינו...

חנוכה הוא חג החינוך!!! חנוכה הוא השלב של מלאכת המשכן!!!

בחנוכה אנחנו נותנים ביטוי והערכה לשלב של הקרש פה קרש שם... בחנוכה אנחנו נמצאים בשלב אחד לפני הקמת המשכן!!! אנחנו כעת בשלב שאנחנו רואים מול עינינו ערימת קרשים... ערימת קריזות... ואנחנו יודעים לזהות בהם משכן!!! חנוכה זה חג של הבחור בן עליה... ההלו... אל תזלזל בקרש פה קרש שם שלך... שום קריזה רוחנית היא לא סתם טרנד... גם אם נראה לך שאתה לא עקבי... זה עקבי להחריד!!! אתה פשוט לומד להכיר את כל הערכים של היהדות... ולכל אחד יש את תקופת ההכשרה שלו... מה כן? אם אתה פיקח... אתה מבין שנוכן! נכון שאני כעת מתביית כל תקופה בערך אחר... נכון שכל כמה חודשים אני נכנס לקרש אחר וזה מצויין! אבל בשביל זה יש לי רבנים והורים וכל מי שגדול ממני בחכמה ובמניין שהוא כבר עבר את השלב הזה... הוא כבר הקים את ביתו... והוא רואה את הדברים יותר במכלול... אם אני עכשיו מבין מאוד מאוד חזק באיזה קרש מסוים... זה לא שהוא פחות מבין... אלא הוא מבין עוד כמה דברים!! הוא בסה"כ יודע לתחם את הקרש הנוכחי בנישה שלו ומסוגל לשקלל בד בבד עוד כמה קרשים אחרים... תן לחכם ויחכם עוד... מה שבטוח... כעת תורך להיות בחור...

שתיארתי... כמו שהילד שלי שבוע אחד פח... שבוע אחד טישו... אז אותו בחור גם מרגיש אותו דבר... הייתה תקופה שכל השטייגן שלי היה סביב חזרות... ואז זה עבר לי... ונכנסתי לקטע של תפילה... עבודה... ואז עברתי לנושא הבא... עיון... לומד'ס... לסכם סוגיות... ואז גם זה עבר לי... פתאום נכנסתי לקטע של הספק... בקיאות... לסיים מסכתות... בקיצור: שורה תחתונה... במבט לאחור אני מרגיש שכל האישיות שלי זה אוסף של קריזות... כל פעם קריזה אחרת... ותכל'ס... יש פה חוסר עקביות... כל תקופה אני יורה לכיוון אחר... וככה לא מגיעים לשום מקום... מישהו מזדהה עם התחושה הזו???

אז זהו!! שאני רוצה לגלות לך: שבשביל זה יש לנו את חנוכה!!!

חנוכה זה התאריך שבו **כלתה מלאכת המשכן!** חנוכה זה מועד מיוחד שמרים על נס ומחשיב דווקא לא את הקמת המשכן!!! אלא מאי?? את סיום **מלאכת המשכן!** מה...? מה כ"כ מיוחד במלאכת המשכן???

העניין הוא כך: בחור בן עליה בישיבה... הוא עדיין לא נמצא לשלב של **הקמת המשכן**... כי לעת עתה אין לו את מה להקים... כי בשביל להקים משכן צריך את הרכיבים... ולכן כעת בשלב זה עובדים על הרכיבים בעצמם... כעת זה 'מלאכת המשכן'... שזה אומר לבנות קרש... ועוד קרש... ועוד קרש... עוד בריח... עוד ו... עוד אדן... בקיצור: מלאכת המשכן זה אומר שיש פה איסוף של מלא מלא תכנים וערכים שלא קשורים אחד לשני... ואז!!! אחרי שכלתה מלאכת המשכן... כעת הגיע הזמן לקחת את כל הפריטים וערימת הקרשים הלא קשורים... ואז לחבר ולשלב אותם בהרמוניה אחת... ואז לפתע הפאזל נשלם וכל ערימת הקרשים נהפכים ל'יוהי המשכן **אחד**...' יש פה יצירה אחת מושלמת!!!

זה בדיוק מה שבחור עושה בישיבה... אתה כעת אוסף מלא מלא קרשים... כל תקופה אתה אוסף קרש אחד... בשיעור א' התוודעתי לקרש התורני שנקרא חזרות!!! נכנסתי לזה עד הסוף... כל הזמן חזרות... קניתי את הקרש הזה!!! קרש של חזרות... זה ערך תורני בפ"ע...

ואז כביכול ירדתי מזה... ועברתי לעבודת התפילה... נכנסתי לעבודת התפילה עד הסוף... אל תשאל... קניתי קרש של תפילה!!!

אבל גם מזה כביכול ירדתי... ועברתי לקרש הבא... הפעם זה היה מוסר... ואח"כ חסידות... ותכל'ס... בסוף זה היה נראה די מתסכל... כי במבט לאחור... באמת זה היה נראה לי כאילו כל החיים שלי זה אוסף של מלא קריזות... כל תקופה קריזה אחרת... כל תקופה והקרש שלה...

אבל לא!!! זה לא קריזה!!! אני מוחה!!! זו מלאכת המשכן! המשכן מורכב מהמון המון ערכים... כל ערך הוא כמו קרש! יחידה בודדת! כעת בתור בחור שאני עדיין בשלב של מלאכת המשכן... כעת זה עובד בצורה של קרש קרש! כעת זה באמת נראה שאין כמעט קשר בין קרש לקרש... כי כעת אני עדיין באמצע לעמוד על דעתי... בעיצומה של מלאכת המשכן... אבל!!! חכה חכה... ברגע שיגיע הקמת

עכשיו: תנסה להיכנס רגע לראש שלי בתור בחור... כשאני כעת באמצע האטראף שביטול תיירה זה כל היהדות!!! תחשוב שאני רואה שאבא שלי לא כ"כ 'נזהר' בביטול תיירה כי הוא צריך גם בביסטר וכו'. איך אבא שלי הצטייר אצלי?? אוי נעבאך... אין מה לעשות... אבא לא זכה... בקיצור: אוטומטית הוא הצטייר אצלי כפחות צדיק ממני!! שיש דברים שאני זהיר בהם יותר מאבא שלי!!! נו... מה הפלא שאני בטוח שאני יותר צדיק מאבא שלי... וחכה... ומה אתה חושב... חלפו חודשיים וזה 'עבר לי'... אני כבר לא עושה עסק רק מביטול תורה... כעת עברתי לנושא הבא... מה עכשיו?? עכשיו נכנסתי עם כל הרמ"ח והשס"ה לעניין של ההתבטלות לצדיקים... ועשית ככל וכו'... נו... כעת נהייתי מרני'סט... התחלתי לשוטט אצל הגדילים... להידחף... להימרח... לחפש שאלות מתחת הריצפה... אה... הידבק בחכמים ובתלמידיהם... ואז חזרתי הבייתה ושוב ראיתי שאבא שלי לא ממש מתלהב מהקירבה וההידבקות המבעיית (והמוגזמת) שלי לרבנים... שוב הסתכלתי עליו בחמלה... הוי... מה לעשות... מה אבא שלי 'מבין' בביטול לצדיקים... (הגחיל רתמים שלפני חודש כבר ירד מהמדפים... זה כבר לא החטא של אבא שלי... עכשיו אבא שלי 'מפסיד' בהתבטלות) ואז חלפה חצי שנה... ולפתע התהפכתי ב-180 מעלות! אני פתאום מבין הכל... הכל פוליטיקות... הכל משבקי'ם ועסקנים... הכל מססחרה אחת גדולה... ובדיוק אז הרבנים אמרו להחליף לפלאפון כשר. ואני חוזר הבייתה ומגלה שאבא שלי מהראשונים קנה שתי פלאפונים כשרים בהון תועפות... אמרתי לו: אבא... למה?? אתה לא יודע שהכל פוליטיקות... הכל עסקנים... אבא שלי הזדעזע... איך אתה מדבר?? זו הוראה של הרבנים... אוי... אבא... אתה לא מבין... הכל עסקנים... משבקי'ם... נו... לך תסביר לאבא שלי... ה'תמימות' של הדור הקודם זה... זה 'משהו'... **אתה קולט את הסיפור??** בכל תקופה נכנסתי לאיזה מדף!! ונכנסתי אליו עעעעד הסוף!!! עם כל הראש!!! ואני כעת מבין לגמרי לגמרי עד הסוף... אבל משהו אחד!!! רק את המדף הבודד הזה!!! רק אותו אני מבין עד הסוף... אבל חוץ מזה אין כלום... ופתאום אבא שלי מעיז לתערב בנושא היחיד שאני כ"כ מבין בו... והוא 'לא מבין' את זה לגמרי כמוני... עכשיו לך תסביר לי שזה לא שהוא לא מבין "את זה" לגמרי!!! אלא הוא מבין עוד כמה דברים ולכן יש לו **פרופורציות**... אתה קולט?? כשאתה אומר משהו שאתה משוכנע בו לגמרי לגמרי...

ישנם שני אנשים שלא יסכימו אותך! אחד שבאמת לא הבין אותך... או אחד כזה שדווקא הבין אותך... אבל הוא מבין עוד כמה דברים...

בקיצור: בחור פיקח הבין מה אמרתי... ומי שלא... ימשיך כמוני לחשוב שהוא חכם יותר מכולם... כעת זה תורך... וברבות הימים תבין עניין...

זו נקודה אחת שרציתי להוציא... אבל יש פה נקודה נוספת שהיא עוד יותר חשובה... והיא גם קצת קשורה לימי החנוכה שממשמשים ובאים...

ישנם בחורים בני עליה שמתלוננים ובצדק... אני מרגיש חוסר עקביות בעבודת ה' שלי... כן... כפי

תנור הצדקה... החסד... וגם הנזקים...

מאז שהחורף התחיל... אבא ואני תעוררים מוקדם בשעה שנים בלילה ומיד יוצאים לביהמ"ד ללמוד ואמא נשארת לישון עם הקטנים בבית... אבל השבוע קרה משהו שאמא לא מצליחה להירגע מזה... העניין הוא שעד היום תמיד אמא מתעוררת בשעה ארבע לפנות בוקר... ומתחילה! מתחילה ללוש את העיסה היומית... ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה... מחכה שהעיסה תתפח... לביתיים היא אומרת תהלים ומדברת עם ה'... (אם נשאר לה עוד זמן... אז היא הולכת לאוצר ומוציאה עוד כמה ק"ג של דגן וטוחנת כדי שיהיה לה קמח לשבוע הקרוב) ואז היא קורצת חלה ואופה... ואז כשמושיי הולך לחידר... היא שולחת איתו על הדרך את החלה כשהיא עטופה בחותלות שאינם מקבלים טומאה למשפחת קהאן לתת להם ה'מקצת' של החלה...

אבל!!! השבוע קרה משהו ששנים לא קרה... אמא פשוט קמה מאוחר!!! (אפילו אנחנו לא היינו בבית בשביל להעיר אותה) וכבר עלה השחר... ואוי ואבוי... עדיין לא התחלתי כלום... בדיוק אותו בוקר היה גם מאוד קר... אמא רצה מהר להביא עצים כדי להסיק את התנור הקפוא... והיא ניגשה לעשות בצק... והבצק לא תפח... לא תפח... מה לעשות... קר!!! ואז נשמעו הדפיקות המוכרות בדלת... אוי אוי... ר' זלמן הקבצן הגיע!... כן... כל בוקר הוא דופק כאן בשעה הזו... הוא רוצה לחם לאכול... תמיד בשעה הזו הכל כבר מוכן... אבל היום?? אמא פתחה ואמרה לו: מצטערת מאוד... אבל זה עדיין לא מוכן... אבל אני מאוד רעב... אמא עד עכשיו מסוייטת מזה!!! הרי זה אחד מתקנות עזרא הסופר שאמהות יכינו לחם מוקדם בבוקר כדי שיהיה מצוי לעניים... והנה... ר' זלמן הגיע... והוא רעב!!! אוהו... אני יודעת מה זה רעב... אמא אומרת עם דמעות בעיניים... אני גדלתי בבית עני... אני יודעת מתי עני אוכל ארוחת ערב... ממש בתחילת הערב... טיפה לאחר שהכנהים נכנסים לאכול בתרומתן... אני זוכרת איך שהיינו קמים באמצע הלילה עם בטן ריקה ו'שומרים לבוקר', מחכים שאבא כבר יחזור הבייתה עם 'משהו' מהשכנה ו... וזשה כבר יהיה מוכן... והנה ר' זלמן הגיע לכאן כשיש לו ילדים קטנים רעבים!!! ולא היה לי מה לתת לו... זה לא היה מוכן...

זהו!!! מאז אמא מתעוררת כל לילה כמה פעמים... כל פעם בסיט שמא היא מאחרת... היא ביקשה ממני שמהיום לפני שאני הולך ללמוד... שאני אלך לאוצר העצים... ואסיק את התנור של האפיה כדי לקצר הליכים האמת היא שהתנור שלנו זה סיפור בפני עצמו!!! יש לנו בבית גמ"ח תנור אפיה!!! התנור שלנו עובד מהבוקר עד הלילה ללא הפסקה... (אבא שלנו רכש כמה עצים גבוהים של חרוב ושקמה ואנחנו כורתים אותם בקיץ זה חומר בעירה מספיק לכל השנה... אפילו שזה בתוך שני ערלה אבל זה לעצים...) זוגות צעירים או אנשים מבוגרים שלא שווה להם לתחזק תנור משלהם יכולים לבא לבית שלנו בשמחה רבה ולאפות את הלחם שלהם... (לשם השוואה... תנור של פעם זה כמו בימינו להפעיל מערכת הגעלת כלים יומיומית... צריך שיהיה לזה הצדקה...) כתוצאה מזה יש לנו בבית גם תחנת איסוף של חלה... מי שכבר מגיע לאפוח... יכול להביא איתו את החלה... ואבא שלנו שהוא מבאי הצדקה של העיר והוא יודע בדיוק כמה אוכל יש בכל בית... הוא הולך בקנאות לקראת ערב עם כמה מקראות מכובדות לבית משפחת קהאן שיהיה להם לכה"פ בשעת צאת הכוכבים בשביל הילדים... (ס"ס עיקר מחייתה של משפחת קהאן שאין להם חלק בארץ ואין להם פה שום שדה אחוזה... מסילא כל המחיה שלהם זה מהתרומה שלנו...) אבל תנאי אחד יש לנו בגמ"ח של התנור!!!

זו מודעה רשמית שתלויה בכניסה לחצר הבית שלנו! מדובר במודעה שאבא ניסח אותה יחד עם האב"ד... הם ניסחו אותה כדלהלן: אמנם רשות יש לכל מי שרוצה להיכנס... אבל אנחנו לא לוקחים אחריות על שום נזק שיקרה מתוך החצר שלנו... הסיפור היה שיש לנו בלע"ר חצר גדולה... יש לנו פה כרה שמידי יום מניבה ליטר וחצי חלב... חוץ מזה יש לנו גם עז שובבה שמספקת חצי ליטר חלב עיזים... וגם תרנגולים בשפע שכל בוקר מטילים לנו ביצים... לפעמים גם אפרוחים... פרטים אצל יענקי בן השש... (הוא הלולין של הבית שלנו... אמא שולחת אותו כל בוקר להביא את הביצים שהוטלו בשעה האחרונה וצריך לקחת אותם לפני שהתרנגולת תחיל תדגור עליהם והוא גם אחראי לבשר לנו כמה אפרוחים כן בקע...) ותכל"ס... כשמגיעים לכאן אנשים לאפוח... אנחנו בשמחה מקבלים אותם!!! יש כאלו שמחכים שיאפה... אבל יש כאלו שמנצלים את הזמן והולכים ועושים עוד כמה סידורים וחוזרים לרדות את הפת... ויש לנו פה את מרים השכנה שהרבה פעמים היא משאירה פה את הדלי שלה... ויום אחד הפרה שלנו עברה פה סמוך לזירה... ובלי שום כוונה רעה היא פשוט עלתה על איזה אבן... ותחשוב מה קורה כשמשקל טון וחצי עולה על אבן בזוית מסוימת... הופה!!! האבן נותזה בכל הכח ופגעה בדלי החרס ושברה אותו לרסיסים... המים נשפכו וגברת מרים הגיעה ו... ושוד ושבר... הדלי נשבר... מה זה צריך להיות?? זה לא בסדר... היא התעקשה שאנחנו צריכים לשלם לה לפחות חצי נזק... (כדין הלכה למשה מסיני שבהמה שמתיה צרות חייבת חצי נזק ולא נזק שלם) אבא ניסה להסביר לה שחייבו רגל זה רק ברשות הניזק! וכאן שהחצר והפרה היא שלנו זה חצר המזיק ופטור... אבל היא לא ויתרה... היא טענה שברגע שאתם מרשים להיכנס... אתם צריכים לשמור על הפרה שלכם ועל החפצים שלנו... (מכיר את האנשים האלו שכולם חייבים להם?? ואתה כמעט תוהה על הראשונות למה עשיתי חסד? כן... לא קל איתם! זה אנשים שמוציאים לך את כל החשב להמשיך לעשות טוב לאנשים... אבל אנחנו לא נפול במלכודת הזו... גם אם יש אנשים חסרי טאקט וכפויי טובה שאתה מקבל מהם רק אבנים... לא בשביל זה נפרוש מסידת החסד) טוב... אבא החליט שהוא לא מתווכח איתה... כנראה שהיא מרת נפש... הוא שילם לה חצי נזק!! ו... ו... והוא כמובן לא סיפר לה את המשך הסיפור... שאחרי שהדלי שלה נשבר וכל המים נשפכו... אחרי חצי שעה הפרה שלנו עברה שם והוחלקה במים ושברה את הרגל... (עזוב!!! אם היינו הולכים איתה לבית דין, לא רק שאבא לא היה צריך לשלם על הדלי שנשבר!! אלא יתכן מאוד שהיא הייתה חייבת על נזקיה וצ"ע...)

אבל באותו יום אבא הפיק לקחים ובשביל שזה לא יקרה שוב... הוא הלך וניסח מודעה!! שאנחנו לא אחראים על שום פריט שנכנס לבית שלנו וכל נזק שיגרם לו... הנס היה שלא חלף שבוע ימים ושוב קרה פה סיפור... יורם הגיע לכאן עם הכלב שלו והדביק פת לתנור... את הכלב הוא השאיר ליד התנור והוא הלך לכמה דקות לבדוק האם המצודה שהוא פרש הבוקר ביער הסמוך... האם היא הניבה 'תוצרת' וכנראה שהיא 'בשורות טובות' ולכן הוא התעכב... ולבנתיים הכלב הריח פת חמה וריחנית והכניס את הראש לתוך התנור והוציא את החררה כשהיא חצי חרוכה והגחלים דבוקות לה... (אגב: מאוחר יותר התברר שהוא בכלל הוציא לחם של מישהו אחר מהתנור...) גרר אותה החוצה מהחצר שלנו ו... והלך היישר לחצר של ר' קלמן שכננו היקר שהוא כעת מסיים לקפל את גרון הכותנה (שהקטיף שלה הטיית בחודש תשרי...) תכל"ס... הכלב נכנס לשם את החררה החצי בוטרת... ותוך שניות הגחלים נאחזו בחלק מהכותנה והתחילה התלקחות... לפחות חצי מיבול הכותנה של ר' קלמן עלה בלהבות... הלב נקרע!!! וזה לא היה נעים... אוי כמה לא נעים... זה כלב שהגיע מהתנור שלנו... הגחלים מהחצר שלנו... אבל הכלב?? הכלב שייר ליורם... החררה שייכת לזוג הצעיר של משפחת אהוד... ויורם שיהיה בריא... הוא עדיין שם במצודה... בודק איזה ארנב נכנס לו לשם בטעות... והנה יורם... אוהו... ארך לו כמה שניות להבין מה קרה... ואז הוא תפס את הראש... קורא יקר: אני כנה איתך... מאז השריפה של הכותנה לא היה לי מספיק ישוב הדעת לחשבן מי חייב... האם בעל הכלב, בעל החררה, או אנחנו... אני רק יודע 'לנחש' שהשבוע אני הולך ללמוד את זה בדף היומי... נפגש שם.

שימו לב אל הנשמה!!!

נאלצו לדהות את הבחירות... וישנם הרבה נבחרו ציבור שכבר הלמו לראות את עצמם בימים אלו תופסים את כותרות העיתונים... אבל בצוק העיתים הם נאלצו לכבוש את הרצון ולהידחק בימים אלו לפניהם... אבל לבנתיים!!! לבנתיים מיישהו אחר 'גנב' את הבמה... ישנה קבוצה של יותר ממאתיים אנשים שהם דווקא לא נבחרו ציבור... הם בכלל לא נבחרו בזה... אבל הם בהחלט תופסים את כותרות העיתונים!!!

מדובר ביותר ממאתיים חטופים שכולנו פתאום אוהבים אותם... דואגים להם... איכפת לנו מהם מאוד מאוד... מדובר באנשים שבחיים לא היכרנו אותם... ואין שום סיבה שבעולם שמישהו מאיתנו ידע על עצם קיומם... אבל ברגע שקרה מה שקרה והם נחטפו ונאבדו מאיתנו... פתאום כולנו מרגישים את העדרם!!! לכולנו איכפת להם!!!

אני בטוח שיש כמה וכמה מתוך מאתיים חטופים... שבשנה שנתיים האחרונות שאל את עצמו... האם אני מעניין את מישהו? האם מיישהו סופר אותי בכלל? אני חסר למישהו?? ופתאום מבול!!! מבול של התעניינות... מבול של אכפתיות...

לכולנו איכפת ממי... אתה חשוב לנו מאוד מאוד... רק תבא כבר... תשתחרר כבר... אנחנו רוצים לראות אותך בריא ושלם...

שאלת המיליון היא: איך אפשר להרגיש שווה גם בלי להיחטף??

יותר מדויק: למה צריך להיחטף בשביל להרגיש שווה?? עוד יותר מדויק: למה רק כשבן אדם נחטף אנחנו לומדים להעריך את הערך העצמי שלו... כל זמן שלא היו חטופים... הנבחרים שלנו היו נבחרו ציבור... כל מי שהצליח לעשות יותר רעש... והנה... ברגע שקרה מה שקרה... פתאום צצו להם מאתיים אנשים שאין להם שום ברק ושום הילה היציגית ואנחנו מעריכים אותם מצד הערך העצמי שלהם...??

והתשובה היא: נשמה היא ערך עצמי!!! כפי שכולנו מרגישים עכשיו ביחס לקבוצה האנונימית של החטופים היהודים...

מתי לומדים להעריך אותה?? כשהיא חסרה... כשהיא פה בינינו... יש מישהו שאחראי על טשטוש נשמות... קוראים לו עמלק... התפקיד שלו זה לונב ולעשות ממך זנב... שוונג... אתה עוד אחד... עוד סמרטוט... אתה לא מעניין אף אחד... וברגע שקורה משהו!!! ברגע שמאתיים אנשים פתאום נעלמו לנו מהאופק... הופה... הוא חשוב לי... איזה נשמה...

החכמה שלנו זה להצליח להתגבר על המוקש הזה!!! להצליח להכיר בערך הנשמה שלי גם כשהנשמה בקרבי!!!

להחליט שלא חייבים להיחטף בשביל להבין כמה אני חשוב... להחליט שאני מסתדר לבד... לא צריך להגיע למצב של פיקוח נפש ויחללו עליך שבת בשביל שתבין שאתה יותר קדוש משבת קודש... הרי אם יקרה לך משהו בשבת קודש או הסירנות של האמבולנס יכריזו בקולי קולות שאתה דוחה את כל התורה כולה... אז חבל!!! למה להבין את זה בנסיבות כאלו? למה צריך להיחטף בשביל לזהות את הנשמה היקרה של כל יהודי ויהודי... בא ננסה להבין את זה גם בלי זה...

להבין שאנחנו נשמה!! נשמה היא ערך עצמי!!! אני יקר... אני חשוב... ה' רוצה אותי... ודווקא אותי... ולהבין את זה בלי גלגלי עזר... לדעת לכבד כל יהודי באשר הוא... מה הוא אשם שהוא לא חטוף?? כשמתחשק לך לדבר לשה"ר על יהודי... תדמיין שעכשיו זה הלוויה שלו... היית מדבר עליו עכשיו?? נו... אז מה הוא אשם שהוא חי... תחשוב שהוא מת... אז מה ואתה לא חטוף... גם מי שלא חטוף הוא נשמה... בן יחיד של ה'... וה' רוצה את הבוקר טוב שלך ודווקא שלך...

מי אני...?? באיזה שבט אני מרגיש הכי בבית??

בפתח הגיליון שאלתי: למה דווקא החיילים שהם כ"כ ממוגנים ושמורים... למה דווקא אצלם ש את הפגיעות היותר גדולות?? מה התשובה?? הוי... שוייטה גמור... מה... אתה לא מבין?? **זה עובד בדיק הפוך!!!**

זה לא שהחייל מאובטח ושמור יותר מכל אזרח אחר... אדרבה!! החייל נמצא במקום הכי הכי מסוכן... והיות והחייל נמצא בסיכון הכי גדול!! ולכן הוא צריך הכי הרבה מיגון ואבטחה... וכולי האי ואולי... כל זה בשביל **למזער** את הנזקים!!! המיגון והאבטחה של החייל לא הופכת למאובטח ושמור יותר מכל אזרח אחר... אלא במקרה הטוב ממזערת את הסיכון הגדול שבו הוא נמצא... **בא נגיד את זה ככה:** גם ראש הממשלה וגם חייל הקרבי... שניהם מאובטחים ברמת אבטחה הכי כבדה, רק מה ההבדל?? האבטחה של ראש הממשלה עסוקה **בלהרחיק אותו מכל חשש סיכון!!! לשלול** ממנו כל סיכון... כי הוא צריך להיות הכי שמור!!! ואילו אבטחה של חייל זה דווקא **מרוכז סיכון!!!** מרוב שהוא נמצא בסיכון... לכן הוא חייב אבטחה כבידה כדי לנסות למזער סיכון... ולמאי נפקא מינה?? שאם ח"י יקרה משהו לראש הממשלה זה יהיה מחדל איום ונורא... זה יהיה כשל בלתי נסלח לאבטחה... כי בשביל מה אתם פה אם לא בשביל **להרחיק** אותו מכל חשש סיכון!!! איך נתתם לזה לקרות... אבל חייל שלצערנו נפצע בקרבות בעזה... מישהו רואה בזה מחדל צבאי? מה פתאום... החייל חי בסיכון ממשי כל הזמן!!! הוא חי בניסים... אנוח מצידו צריכים לאבטח אותו עד כמה שאפשר כדי למזער את הסיכון העצום... אבל מה לעשות... אחרי הכל הסיכון סיכון...

עד כאן המשל... כעת כלפי מה הדברים אמורים??

מצינו שני שבטים שמתייחדים בשמירה על קדושה!!! שבט יוסף ו-- דן! שניהם מתייחדים בשמירה מול זוהמת הנחש ושמירת יסוד... אבל בכל זאת יש הבדל תהומי בין יוסף לדן...

יוסף צריך **להתרחק מהסיכון!!!** יוסף הוא על תקן ראש הממשלה... הוא המשביר... הוא נבחר להיות צינור השפע שדרכו ה' מריק את כל השפע לעולם... ולכן יוסף חייב להיות מאוד שמור!!! הוא צריך להתרחק מכל סיכון ולשלול כל חשש הכי קטן ממעידה רוחנית בקדושה... ליוסף אסור ליפול!!! אסור שזה יקרה לו!! אם יוסף חלילה נופל זה מחדל וכשל בלתי נסלח והוא מיד נטרד... כי אין... איך זה קרה לך... איך הגעת לזה... היית חייב למאן ולנוס החוצה... אתה אבן ישראל!! אתה האבן השתיה שעליה הכל מתבסס... אסור לך להגיע בכלל לזירת סיכון...

עד כאן יוסף!!! אבל אצל שבט דן?? זה עובד בדיק הפוך!!

שבט דן לא עסוק בלהתרחק מסיכון!! כי הוא נולד לתוך הסיכון... חי בתוך הסיכון!!! אצלו עיקר המלחמה לא זה להתרחק מאזור הסיכון... כי הוא נשלח לסיכון!!! זה כמו החיל שהוא נשלח לעזה בגלל הסיכון...

זה כמו שכעת מפנים את כל תושבי קרית שמונה... כי מסוכן להישאר שם... ננו... ואם ימצאו שם חיל... גם לו יגידו להתפנות משם?? לא!!! אתה נשלחת לסיכון!! אתה פה בשביל זה!!! **אז זהו!!! שמאוד מאוד חשוב לנו לדעת** שישנם נשמות שהקב"ה שלח אותם ל-- סיכון... וזה שבט! זה תפקידו!! זו שליחות!!! ישנם כאלו שה' רוצה שהם יתרחקו מכתחיו קשת מהסיכון... ואילו יש כאלו שה' שתל אותם בתוך הסיכון!!! ה' בחר בהם להיות החיילים קרביים בקרבות העזים במלחמת היצר...

אבל רגע רגע... לפני שאני ממשיך... כאן מאוד חשוב להדגיש: שלא יהיו טעויות!!! אני מדבר על אחד כזה שה'!!!! ה' **שלח אותם** לסיכון!!! אני לא מדבר על מי ששלח את עצמו לסיכון... כי תאר לעצמך: כל מי שקנה אייפון ומטבע הדברים הוא מתמודד שם ברשת מול כל הסחי והמאוס... יבא ויגיד... כן... אני נשלחתי לתוך הסיכון!!! לא!! לא!! זה סתם אחד שמאס בטוב ובחר ברע... עליו אני לא מדבר... אני מדבר על אחד כזה ששמור על עצמו בדיק כמו יוסף... הוא בן עליה ועובד ה' מתוך בית המדרש... אבל עמוק בפנים... איפה שאף אחד לא יודע... יש לו קרבות עזים במלחמת היצר!!! הוא לא בחר בזה!! הוא לא בחר בסיכון... ה' הציב אותו שם!!! ה' שתל אותו מול זוהמת הנחש... וה' רוצה אותו בחזית... בתוך הסיכון... בקרבות עזים יומיומיים... כמובן שלכל אחד יש מלחמת היצר... ולכל אחד יש את הקרבות שלו... ולכולם יש יצר הרע בדיק כמו שאין כיום פינה במדינת ישראל שהיא לגמרי שמורה... אבל אתה מבין לבד שיש הבדל בין אחד שמהלך בבני ברק לאחד שמהלך בשער שכם... ויש הבדל בין שניהם לבין חייל שמתהלך בלב עזה עם אקדח שלוף... אז זהו!!! שיש כאלו שה' ייעד אותם לחיילים קרביים במלחמת היצר!!! וזה שבט דן!! ומאוד מאוד חשוב לדעת את זה...

ולמה?? כי בסופו של דבר שניהם קדושים!! שניהם נשמרים בקדושה... גם יוסף וגם דן... אבל ההבדל ביניהם תהומי... כי יוסף לובש חליפת מגן של קדושה כדי להתרחק מכל חשש הכי קטן של סיכון רוחני... כדי לשלול את המעידה הכי קטנה... ואילו דן נמצא בתוך הסיכון... בתוך האש... וגם הוא לובש שחפץ של קדושה... אבל אצלו זה לא בשביל לשלול... אלא בשביל למזער סיכונים... ואז יום אחד שניהם נפגשים איכשהו... ויוסף ההמום מהנפילות והמעידות שיש לך פה ושם בקרב... הוא מזועזע מהמחוזות ש-דן בכלל מתמודד מולם... מה זה צריך להיות... זה לא מקובל עליו... לי אף פעם זה לא קרה... אתה לא מתיבייש... אני אף פעם לא נפלתי בכאלו נפילות... צא טמא ממחננו... אבל ההללו... לך תסביר ליוסף ובנימין... שאצל דן הסיפור הוא אחר!!! דן לא מתרחק מסיכונים!! דן מתמודד בתוך הסיכון!! הוא חייל קרבי בתוך פירי מנהרות... וממילא אצלו זה אחרת לגמרי... אם דן הצליח לצאת מעזה עם כמה רסיסים בודדים בגב... וקליע אחד בלבד ברגל... הוא ניצח בעענעק!!! כי הוא יצא בשלום מקן הצרעות של עזה... אם אצלו המעידות הרוחניות יסתכמו ב-פה ויש והוא ממשין הלאה להילחם הוא שמשון הגיבור!!

ואילו אתה בנימין... אתה ידוי ה' שחופץ עליך כל היום... אם יהיה לך עשר אחוז מהמעידות הרוחניות שלו... אתה מחדל טוטאלי!! בנימין מת בעטיו של נחשו!!! ואילו שמשון הדני כל יום בקרבות מול הנחש...

האר"י הקדוש אומר: שישנם נשמות קדושות מאוד, ודווקא לגודל מעלתם הם קרובות לאחיות החיצוניים... ולכן מעידה רוחנית נקודתית אצלם מתקבלת אחרת לגמרי מחטא בדקי דקות אצל מישהו אחר...

זה משפטים שמסתמא עד לפני כמה שנים היה אסור להגיד אותם... כי... זה עלול לתת לגיטימציה וכו'... שיהיו שיחשבו שעבירה זה לא כ"כ חמור וכו'... **אבל מה לעשות שהיום חובה להגיד את זה!!!**

כי אלו שחושבים שעבירה זה לא כ"כ חמור... את זה אני כבר כמעט ולא פוגש!!! **ואת מי אני פוגש ועוד איך פוגש??** את אותו חייל קרבי!!! הבן עליה שיש לו קרבות עזים יומיומיים במלחמת היצר והוא נלחם בגבורה ומנצח!! ונופל... ושוב מנצח... ושוב מועד ושוב מתגבר... ומידי פעם הוא מקבל איזה קליע ברגל... והוא שבור ורצוף ומרגיש טמא ומשוקץ... בפרט שהוא ראה בספה"ק וכו' וכו'... ובפרט שיש עובד ה' אחד בישיבה שכולו קודש הקדשים והוא מרגיש לידו כמו איזה 'פחת נבילה'...

וההללו... תבין את הסיפור!!! תבין שאם יש לך ניסיונות וקרבות שאתה לא הזמנת אותם (או להיפך) באו לך בהפתעה ובתום לב בגיל צעיר וכו' וכו'...) זה לא פשלה!! **זו הזמנה!!!** ה' גייס אותך להיות חייל קרבי!!! ואם אתה חייל קרבי... תדע לך שאצלך נפילה ומעידה נקודתית פה ושם זה לא סתירה לנצחון מוחץ!!! תבין שמעידה נקודתית זה חלק מהחזית!! אסור לך לקחת את זה ללב יותר מדי... (שהוא!! חייל קרבי!! מתעופפים לך פגזים מכל עבר... מה אתה רוצה שיקרה...) שתבין: גם יעקב אבינו שנקרא שלם ותמים ללא נדנדוד חטא!!! כל זה עד הרגע שהוא נאבק מול שרו של עשיו... ברגע שהיה לו קרב פנים מול פנים מול... הוא קיבל רסיס אחד... הוא יצא צולע מהמלחמה וזה לא הפריע לו לקבל את העיטור גבורה שנקרא "ישראל- כי שרית"!! כי כשעומדים בקרב פנים מול פנים מול שרו של עשיו... גם אם יצאת עם צליעה קטנה אתה עדיין ניצחת בקרב ובענן!! אוי ואובי לחבר שלך עם הסטנדרט את תקרה לו הנפילה שלך... זה יהיה עוון לא יכופר... אבל אצלך זה חלק מהקרב... (בתנאי שאתה לוחם קרבי ללא הנוחות... אנוחנו כמובן לא מדברים על מי שהכריז על שביתת נשק)

וכעת!! ברוח הימים אני רוצה לעבור במעבר חד לשבט שמעון!!

בקצרה ממש: שמעון הוא האחראי על **הגבולות** של כלל ישראל!! הוא זה שבשבוע הבא יופיע בחרב וחנית ויהרוג את כל עיר שכם... שמעון עד היום לא מתחרט על זה... אפילו יצחק אבינו גיבה אותו בשתיקה... אמנם יעקב אבינו נוף בו אבל בשקט בשקט כולנו מודים לו שהוא עמד על המשמר ונס!! נס שיש לנו את שמעון!!! אנוחנו צריכים את שמעון שינשוף לנו בעורף ולא יתן לנו להכיל ולחבק ולקרוב בכל מחיר...

תכלס... מהי המשבצת של שמעון?? אז ככה:

לכל שבט יש את התופעת לוואי שלו... לכל שבט יש את המחדלים שמאפיינים אותו... (הזכרתי את זה בפתח המאמר) ותפקידו של כל שבט לקחת אחריות על המחדלים הספציפיים שמתפתחים מתוכו... לדוגמא: עם הארץ!!! לאיזה שבט הוא שייך?? אז כפי שהזכרתי מקודם... עם הארץ זה לא של שבט... אלא שם של חולשה... ממילא ע"ז לא שייך לשבט מסוים... אבל בכל זאת יש את השבט שפורש עליו חסות ולוקח עליו אחריות... מי זה?? שבט יהודה!!! שבט יהודה לוקח אחריות על היהודי הפשוט... על היהודי הבסיסי שסו"ס הוא בן של ה'... ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא... שבט יהודה פורש חסות על אחרון נדחי ישראל ומזכיר לנו שצריך לחלל שבת ולדאוג ולאהוב כל תינוק שנשבה שבשם ישראל יכנה... ואז!! אז מגיע שמחת תורה ופתאום מגיעים שמעות על מחללי שבת שנהרגו... שומעים על נדחי ישראל שהיו מנותקים מכל זיק של יהדות ונהרגו עקד"ה... שבט יהודה מיד פורש עליהם חסות! מחבק ועוטף אותם באינסוף אהבה... ולמה?? כי אני יהודה!!! אני מייצג את כל מי שהוא בן ביולוגי של ה'!! כל מי שהוא דוע ישראל... וכאן!!! כאן שמעון מזנק... הההלו... יהודה!! דיי!!! תפסיק! תפסיק לחפות עליהם!! יש דין ויש דיין! השבת תבעה את עלבונה... ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך... אל תקרא להם קדושים... אין חנופה... ללא כחל וללא סרק!! ואני שואל אותך עכשיו: האם אנוחנו צריך שמעון כזה??

חייבים!! חייבים מישהו שיעמיד את הדברים כמות שהם!! אה... אם שמעון צודק... אז למה אנוחנו בכל זאת מצטערים ומתאבלים על אותם נדחי ישראל?? כי סו"ס הם ילדים של ה'... שכונה אומרת קלני מראשי קלני מדורע...

אה... ככה...?? אז למה שמעון כן צודק?? בקיצור: תמשיך את זה לבד... מה שבטוח: יש פה שני שבטים!! וחייבים את שניהם!! חייבים את האיוון המנצח שבניהם... אי אפשר אחרת!! ומי שמתעקש לנגוש רק את אחד מהם הוא מסכן את הרוחניות של הילדים שלו...

מי שמחבק עוברי עבירה בכל מחיר ושם אותו בגן עדן ללא תנאים... מסכן את עצמו ב'שוא עבוד אלוקים', ומי שאצלו יקוב הדין את ההר... שלא יתנסה בילדים שלו... דוד התנסה בילד שלו והוכיח שרחמי אב על בנים וה' אוהב את אחרון נדחי ישראל... אז בל דוגמא אחת של התערבות של שמעון...

אבל לא צריך להגיע לזה... זה יכול להיות גם בתוך שבט יששכר... יששכר הוא מרביץ תורה... הוא מתפעל את כל הישיבות והכוללים... וגם בתוך בית המדרש... צריך לפעמים לבלוע כל מיני צפרודעים... כל מיני בעלי אינטרסים שבוהשים בקלחת וצריך ליישר איתם קו... וזה המקום שבו יששכר נאלץ להכיל... להתמודד עם התופעת לוואי שצומחות מתוכו...

עד שיום אחד זה עובר את גבול הטעם הטוב... ואז שמעון מגיח עם חרב וחנית... סליחה... מה זה המסחרה הזו? מה זה השיקולים הצרים האלו?? בקיצור: שמעון מגיע כמו ביקורת חיצונית ודורש את טהור המחנה... כן... נכון שצריך להכיל... אבל גם גבולות... בשביל זה יש לנו את שמעון... אבל גם מי שמאוד אוהב את שמעון מותר לו לדעת שיש בכל מערכת פינת הכלה למחדלים וחולשות... בקיצור: אל תהיה בהלם כשאתה מזהה חולשות גם בתוך המערכת... כי בדיק כמו שצריך להכיל את נדחי ישראל... ככה צריך לדעת שגם בתוך המערכת לא כולם מלאכים ויש אנשים מורכבים שכל זמן שרוב התועלת על הנזק שווה להכיל אותם... דיו לעבד שיהיה כרבו... כמו שהקב"ה צריך להתמודד עם ילדים חקוקים שלו... ככה גם בית המדרש נאלץ להתמודד עם כל מיני טיפוסים מתאגרים... אה... איפה הגבול?? באיזה שלב צריך לדפוק על השלחן ולהגיד: סטופ!! בשביל זה יש לנו את שמעון של דורנו שנוסף בעורף... ובשלב מסוים הוא לא יתן למחדלים יותר מידי גדולים להתרחש... עדיף לעצור כאן ולא להיכנס לדוגמאות... יתכן שדרושים מתנדבים לשבט שמעון... אבל עוד יותר מזה... דרושים מתנדבים שסיכמו להתמודד עם הפינות והמחדלים הלגיטימיים והצפויים מתוך כל שבט... ודו"ק